

Budapestre vonatkozó újságcikkek				Osztályozás
Szerző:	- só -			Tárgy: 391.01
Cím:	Divatlevél a fővárosból			Hely:
Forrás:	Szolnoki Magyar Népnap			Idő: "1970"
	1970. dec. 2			Személy:
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)	Helyszám:

244 Divatlevél a fővárosból

Nekem már akkor gyanús volt a dolog, amikor reggel a gyorsvonaton kinyitottam — egy derék katona hóna alatt, s két bágytún üldögélő kamasz fölött — a Hétfői Híreket. A lap ötödik oldalán csiklandós címen akadt meg a szemem: „Beadták a derekukat... Mini, midi, maxi — És mi-be kerül?” Hm, hm — morfondíroztam rögvest. Karácsony előtt minek kell idegesíteni az ember lányát? Különben is: itt, Szolnokon annyit röhögtem már az utcát jól felseprő gyermeklányokon. Hol van még a midi, pláne a maxi a mi szelid kisvárosunktól?

Amikor a körútra kiléptem, lábaim földbegyökereztek. Nemcsak azért, mert álltam Szolnoktól Pestig. Nem az állás miatt kaptam görcsöt. A midi, a maxi!

Magyar vidék szelid lelkű asszonyai, lányok! Ne menjetek a fővárosba mostanában! Ott a midi, sőt a maxi...

„Mintegy” harminc körüli nőn láttam meg először a maxi kabátot. Enyhén pocakra simult, hátul hátulra, gerinccsontig hasítva. Elöl két sor gomb és mēnkü nagy rézkarika volt éke. Oldalvást néhány szürkere-száradt múlt heti eső, legalján néhány göndör rojt, bizonyítván, a szövet kiváló minőségét.

A következő delnő — (élete delén, leg-

alább negyven) midi kosztümben jött felém. A szép, sárszürke szoknya kicsit harang alakban ölelte át az izmos lábakat. Hátulról aligha fejtettem volna meg, miért húzott eme slampos slafrokhoz combközépig érő csizmát a hölgy. Elöl azonban minden világos volt. A szoknya — földtől 30 centiméter — combközépig fel volt hasítva. Akkor kezdett szívójáékon is hasogatni a fájdalom.

Amikor egy tizenéves kistermetű bakfis jött, s húzott maga után a Nagykörúton egy piros maxi-maxit, kanárisárga rojtos sálát, s egy győztesen lengő-lobogó fekete, egy méter oda-vissza nadrágot, — jaj! Akkor álltam egy kirakat elé, s megállapítottam, hogy kimentem a divatból. Eléddig finom ívű térdkalácsom durván vi-gyorgott a kabátom alól, — gyalázat! — csizmám szárát végig szemérmetlenül mutogattam az utcának.

Azt már ej sem merem mondani, mi történt, amikor a divatbemutatón koromat meghazudtoló miniben leültem. Körülöttem a nők blúza ért addig, mint az én szoknyám. Jaj, de szégyelltem magam!

Biztosan ezt vette észre néhány kedves, udvarias fiatalember. Együttérzőn mellém, sőt: szembe ültek. S milyen kedveseket mondtak, na hát!

— só —